Från Pultawa till Bender.

(Historisk teckning af Julius Mankell).

Forts. från föreg. n:r.

Sedan hästarne betat några timmar, satt man åter upp, hvarefter marschen fortsattes till midnatt, då halt gjordes, för att åter låta de utmattade hästarne rasta. De flesta blefvo kvarsittande i sadeln, emedan de i mörkret ej vågade släppa hästarne på bete, då de sedermera kanhända ej kunnat tillrättafinnas. Några få, som afstego och lade sig med tyglarne i hand, insomnade genast starkt och förlorade sina hästar samt måste sedan fortsätta vägen till fots.

Klockan 2 på morgonen den 2 juli anträddes fåget åter samt fortgick utan rast till middagen samma dag, då man ändtligen påträffade ett litet vattendrag med tämligt godt vatten. Hästarne släpptes på bete. Men för de uthungrade människorna fanns intet att äta. Allenast tartarerna visste hjälpa sig. De krossade hufvudet på de mest utmattade hästarne, styckade dem och torkade de bästa delarne i solen, hvarefter de, liksom deras förfäder Hunnerna, lade köttet under sadeln och redo på det, till dess det blef mört, då det förtärdes rått. Efter två eller tre timmars rast fortsattes marschen åter ända till midnatt.

På samma sätt fortgick tåget den 3 juli. Det stackars folkets lidanden började blifva outhärdliga. Emellanåt stötte man likväl på buskar med sura körsbär, som begärligt förtärdes. Andra lyckades fånga en sorts vilda får, som rostades vid den svaga elden af soltorkad hästspillning. Somliga gästade slutligen hos tartarerna och åto rått hästkött. Skilnaden mellan grader och stånd försvann. Hvar och en sörjde blott för sig själf samt åt och drack afsides, för att ej blifva ombedd om något. Till hungerns kval sällade sig en fullkomlig brist på hvila och sömn. Somliga tröttnade och blefvo efter, samt råkade i fiendens händer; andra dogo och blefvo i största hast begrafne.

Den 4 juli påträffades en bonde med en kärra, lastad med salt, som han skulle föra till Ukrajne; han betalades hederligt och slapp besväret af en så lång resa. Vid middagstiden samma dag stötte man ändtligen på floden Ingul, vid hvilken halt gjordes, ungefär en mil från dess utlopp i Bug (hvarest nu staden Nikolajew ligger). Flodens vatten var salt och bittert, så att det blott med möda kunde förtäras af människor och kreatur. Snart fann man dock en god brunn, så att åtminstone de förra kunde läska sin brinnande törst; men af lifsmedel icke ett spår. Lätteligen kan man göra sig en föreställning om det utmattade tillstånd, i hvilket så väl folket som hästarne måste befinna sig, då man betänker, att afståndet mellan Perevoloszna och Ingul — som fågelvägen utgör 24 svenska mil, men med krokarne troligtvis är mycket längre — blifvit tillryggalagd på trenne dygn, följaktligen 8 mil om dagen med samma hästar blifvit genomlupne. De flesta hade ingen ordentlig hvila fått sedan den nästsista natten före slaget vid Pultawa, d. v. s. på fulla 8 dygn.

Så fort Carl XII stannat vid Ingul, beslöt han sända bud till paschan i Otschakoff för att anhålla om lifsmedel och fartyg till Bugs öfverskridande, äfvensom hos sultanen utverka fritt genomtåg genom hans stater. Till denna beskickning utsågos gen.-majoren Poniatowsky och kungl. sekreteraren Klinkowström, hvilka äfven båda begåfvo sig å väg jämte kunnige vägvisare.

Men när de kommo till Bug (förmodligen vid nuvarande öfvergångsplatsen Maloe Korenicha) sågo de hvarken någon människa, ej heller funno de något medel att komma öfver. Efter långvarigt sökande längs med stranden, varseblefvo de ändtligen fem beväpnade män, hvilka samlade salt; men vid deras åsyn skyndade desse i en båt och rodde ut i floden.

Efter mycket ropande och bedjande, och sedan Poniatowsky visat dem pänningar, läto de slutligen förmå sig att vända om och sätta honom öfver; på andra stranden fanns en mängd turkiska slafvar, som bröto sten till Otschakoffs fästningsverk.

Nu var Poniatowsky visserligen öfver, men utan hästar; och till fästningen var ännu fyra svenska mil. Med tillhjälp af en tartar, som talade franska, lyckades han slutligen sent på aftonen få hästar.

Midt i natten til den 5 juli framkom Poniatowsky till Otschakoff samt begärde att genast bli insläppt; men som portarne ej öppnades, förrän klockan 9 på morgonen, måste han vänta till dess. Ändtligen lyckades han få tala med paschan, som i början visade sig alldeles omedgörlig. Men då Poniatowsky slutligen bjöd 2,000 dukater, lät han förmå sig att medgifva, det fem småfartyg, lastade med lifsmedel, som mot kontant betalning skulle säljas, ofördröjligen finge afgå till öfvergångsstället vid Bug. Därjämte befordrade paschan genast hans bref till sultanen Achmet III jämte sin egen rapport till Konstantinopel, hvarifrån man under fördelaktiga omständigheter öfver Svarta Hafvet kunde få svar inom fyra eller fem dagar. Slutligen sände han hemligt bud till seraskieren i Bender, under hvars lydnad han stod, med anhållan om förhållningsordres.

Så fort Poniatowsky med egna ögon öfvertygat sig om att fartygen voro **segelfärdiga**, skyndade han tillbaka till **öfvergångsstället vid** Bug, där han lyckligtvis **återfann sin båt. Och** då han kom öfver **till östra stranden, fann han** därstädes till **sin stora glädje konungen**, som efter tvänne **timmars marsch nyss anländt** med sitt **följe. Lägerplatsen var ganska vacker, fastän intet annat vatten fanns**, än det i Bug, som var **salt från Svarta Hafvet.** Konungen hörde med nöje berättelsen om hans ärendes lyckliga uträttande, hvilket straxt därefter bekräftades genom ankomsten af det första fartyget, **som var lastadt** med höns, **får, fisk, bröd, skorpor, fikon, flera sorters vin, salt** och ved **m. m. d.**

Lätteligen **kan man föreställa sig det ut**hungrade folkets **förtjusning vid åsynen af des**sa läckerheter. Turkarne visste äfven i rikt mått tillgodogöra sig deras glupska hunger och sålde för oerhörda priser de obetydligaste föremål, samt gåfvo aldrig tillbaka på det mynt, de erhöllo. Samma dag anlände äfven de öfriga fartygen, och konungen lät då ordna förplägningen så att ingen blef lottlös. Bland varor som mest föllo på läppen, var det sydländska vinet; men som detsamma var mycket hetsigt, blefvo de stackars utsyultna människorna snart druckne samt ledo sedan af en outsläcklig törst, som ej kunde stillas med Bugs salta vatten.

Sedan sålunda den första vilda hungern blifvit stillad och en behöflig hvila njuten, började man den 6 juli tänka på öfvergången af Bug. Och detta var så mycket nödvändigare, som man genom turkarnes utskickade fick underrättelse att ryssarne nalkades. Emellertid stötte öfverskeppningen på lika svåra, som oväntade hinder. De fartyg, som sålt lifsmedel, hade begifvit sig bort. Och strax därefter utfärdade paschan en befallning, att ingen skeppare eller köpman vid strängt straff finge öfversätta en enda man; allenast för konungens person och nödvändigaste betjening skulle en båt ständigt hållas i ordning. Paschan befarade en oförmodad öfverrumpling af sin fästning samt fruktade isynnerhet kossackerna, hvilkas roflystnad var honom nogsamt bekant. Carl XII sända då genast ett nytt bud till Otschakoff; men detta kunde intet uträtta.

Nu började samma ängsliga äflan att komma öfver Bug, som några dagar förut vid Dniepern. Slutligen lyckades en del af de förnämsta officerarne och embetsmännen att genom stora löften vinna en skeppare, som hade ett fartyg, hvilket rymde 50 personer; han skulle öfverföra dem för 2 dukater personen. Redan på aftonen den 6 satte sig nämnde personer i fartyget för att tidigt följande dag vara i ordning. Men då de förgäfves hela morgonen den 7 juli väntat på skepparen, som med sin roddare i en båt gått öfver till andra stranden, stötte de själfva ut fartyget och rodde öfver; visserligen mötte kaptenen dem på halfva vägen i sin båt, hotade dem och lät till och med sitt folk lägga an på passagerarne; men dessa läto häraf icke hindra sig, utan fortsatte vägen, samt låtsade ej förstå de hotelser, med hvilka de bemöttes af de på stranden stående turkarne. Emellertid aflägsnade sig skepparen oförtöfvadt med sitt fartyg, så att den dagen ingen vidare transport kunde ske.

Slutligen lät paschan den 8 genom betydliga summor förmå sig, att se genom fingrarne med dem, som mot oerhörda priser ville öfverföra svenskarne. Härtill lärer äfven bidragit det svar, han i detsamma erhöll från seraskieren i Bender, nämligen att på allt sätt bistå Carl XII och hans folk. Öfverskeppningen började med några mindre fartyg och fortgick under dagens lopp.

Så snart Carl XII sett den i full gång, gick han själf på eftermiddagen öfver. Men han hade knappt satt foten i land, förrän ryssarne under Wolkonsky till allmän förskräckelse visade sig på andra stranden. De kvarvarande kossackerna spridde sig åt alla håll samt räddade sig genom flykten på sina snabba hästar; men af svenskarne blefvo 300, som ännu ej kommit öfver, fångne af ryssarne, som till och med sköto efter de sist afreste. Dessa arma fångar omkommo sedermera till större delen under den resa, som de för andra gången måste göra tillbaka genom den öde steppen. Emellertid aflägsnade sig ryssarne snart, ty de befarade att blifva förföljde af turkarne, inom hvilkas gränser de i rak strid mot folkrätten utöfvat våldsamheter.

Med djup smärta sågo de öfverkomne sina vapenbröders öde. Men själva voro de äfven alldeles utblottade, ty de flesta hade blott kunnat rädda sina personer; och så väl hästar som vagnar voro kvarlämnade på den fiendtliga stranden. Öfverkomne voro nu, utom konungen, Mazeppa, gen.-majorerna Sparre, Hård, Lagerkrona och Poniatowsky; öfversterna Hjerta, Dahldorf och Gyllenkrook, öfv.-löjtnanterne Funk, Silfverhjelm, Örnstedt, Frothusen, Ehrensköld och Lejonbrink, gen.-adj. Gyllenklo, jämte en mängd andra officerare, de kvarvarande drabanterna, tillsammans 400 personer, utom några kossackofficerare. Hofstaten utgjordes af hofmarskalken Duben, kammerherrarne Thornsköld och Klingenstjerna, hofjunkarne Klusendorf och Cronmark, hofpredikanten Malmberg, 2 hofbagare, en källarskrifvare, en notskrifvare, en kock, några köks- och källardränger jämte åtskilliga betjenter. Af kanslistaten funnos: kanslirådet v. Mullern, krigsrådet Feiff, kanslisterna Bunge, Hylten och v. Kock jämte några skrifvare — allt som allt 5 till 600 personer.

Närmaste omsorgen var nu, att skaffa andra fortskaffningsmedel. Större delen fingo köpa **nya hästar. De förmögnaste** lade sig till **små fyrhjuliga tartarvagnar**, som voro öfverspända **med filt** och kunde dragas af en häst; detta **var en** stor njutning, sedan man så länge fått **tillbringa** dagen på hästryggen och natten på hårda marken. För öfrigt var trakten mellan Bug och Dniester ännu mera öde och torr, än den förut genomgångna. Men sedan paschan i Otschakoff visat en något mildare sinnesstämning, fick man icke allenast riklig tillförsel af de vinningslystne turkarne, utan små marknader upprättades äfven vid de förut bestämda nattlägren. Allenast bristen på vatten var fortfarande lika stor. Äfven afledo under denna marsch många genom följderna af de föregående dagarnes ansträngningar.

Emellertid behöfde man nu ej längre hvarje ögonblick frukta en förföljande fiendes ankomst. Marschen gick äfven långsammare. Den 9 juli aflägsnade sig konungen en mil från Bug. Där **rastades sedan den 10 och 11. Åtskilliga office**rare **fingo tillstånd att resa in till Otschakoff**, för att skaffa sig några bekvämligheter. Konungen begagnade tiden att uppsätta ett bref till sultanen, däri han tackade för den hittills visade gästfriheten och begärde hans fortfarande skydd; brefvet undertecknades med orden: "Eder gode vän och broder", i likhet med hvad som begagnades mot kristna monarker, hvilket smickrade sultanen samt sedermera mycket gagnade Carl XII. Brefvet anförtroddes åt den ofvannämnde Neugebauer; denne var född i Danzig, hade förut varit informator hos ryske tronföljaren, men blifvit missnöjd med sin ställning och flytt till Carl XII:s läger; han fruktade nu tzarens hämnd och önskade lifligt att komma till Konstantinopel för att sedan med ett europeiskt fartyg kunna fara till Holland; gick sedermera i svensk tjänst och blef slutligen friherre samt kansler i Stralsund.

Den 12 anlände ett sändebud från seraskieren i Bender, hvilken beklagade konungens motgång, men ingaf hopp om möjligheten af en ny armés uppbringande samt lofvade att på allt sätt vara till tjänst; därjemte medsändes åtskilliga skänker, hvaribland isynnerhet ett vackert tält kom den alldeles utblottade konungen väl till pass. Sändebudet affärdades med många tacksägelser och en skänk af 1,000 dukater. Samma dag fortsattes marschen 2 mil, hvarefter man den 13 åter rastade, ungefär en mil från Otschakoff.

Sedan nu all fara var öfver, begagnades detta uppehåll af konungens omgifning att meddela honom en sorglig nyhet, nämligen om hans ömt älskade systers, enkedrottinnan Hedvigs af Holstein, dödliga frånfälle. Nyheten hårom hade kammarjunker Klinkowström medfört i ett bref från gamla enkedrottningen Hedvig Eleonora, redan några dagar före slaget vid Pultawa; men som konungen då just blifvit svårt sårad, hade man velat något uppskjuta meddelandet af den sorgliga nyheten; sedan kom nederlaget och flykten, som icke medgaf något passande tillfälle. Nu åtog sig kanslirådet v. Mullern det kinkiga uppdraget. Men huru försiktigt denne än gick tillväga, förstod Carl XII genast hvad som händt. Och hvad icke sårets smärta, bedröfvelsen öfver alle hans planers tillintetgörande eller flyktens faror kunnat uträtta, det gjorde den första häftiga sorgen öfver den älskade systerns död. Den eljest vid stel självbehärskning vande monarken började darra i hela kroppen, ögat tårades och rösten svek, hvarefter han stapplade in i sitt tält, utan att kunna förmås emottaga någon tröst.

Följande dag hade han dock återigen väldet öfver sig själf. Helst skulle han nu velat stanna vid Otschakoff, i följd af lättheten att öfver Svarta Hafvet få bud till och från Konstantinopel. Men i följd af den misstrogne paschans alltigenom visade fiendtlighet, beslöt han dock begifva sig till den vänligare stämde serakieren i Bender, fastän den långa landvägen till Konstantinopel blefve särdeles hinderlig för underhandlingarne med sultanen.

Den 14 uppbröt han således från grannskapet af det ogästvänliga Otschakoff och fördjupade sig åter i öknen samt tillryggalade denna dag halfannan mil kring hafsviken väster om fästningen. En ny plåga gjorde sig denna dag gällande genom de oerhörda moln af gräshoppor, som förmörkade luften och flögo människor och hästar i ögonen samt i tjocka lager krälade under deras fötter.

Den 15 tillryggalades 3 mil samt den 16 äfven 3 mil mellan den stora saltsjön Tiligul och Svarta Hafvet. Sistnämnde dag på aftonen anlände ett tartariskt sändebud från Krim, som medförde ett vänligt bref från khanen, jämte en skänk af en tartarisk vagn med fyra hästar samt ett turkiskt tält med tillbehör. Sändebudet affärdades ofördröjligen med ett bref till khanen jämte 1,000 dukater för egen räkning.

Den 17 gick tåget tre mil längs Svarta Hafvet, förbi saltsjöarne Kujalnik, till grannskapet af det nuvarande Odessa, hvarest då likvisst blott fanns en liten tartarisk by.

Den 18 afvek man från Svarta Hafvet inåt landet samt marscherade denna och följande dag 5 mil till stranden af Dniester, där de första tartariska byar påträffades. Sedan gick tåget den 20 och 21 uppför Dniesterträsken till omkring en mil från Bender, där Carl XII rastade den 22. Där tillstötte till allmän glädje åtskilliga svenskar, som räddat sig vid öfvergången af Bug på så sätt, att de gömt sig i vassen, till dess ryssarne aflägsnat sig.

Emellertid hade seraskieren gjort allt i ordning till konungens emottagande. Och den 23 juli försiggick Carl XII:s högtidlga intåg i det för honom tillredda lägret. Med en skara rikt beklädda ryttare kom seraskieren honom halfva vägen till mötes och beledsagade konungen sedermera, ridande bredvid vagnen. Han omnämnde de anordningar, han på sultanens befallning för konungen och hans folk vidtagit, samt anhöll, det Carl XII ville gunstigt upptaga hans visade omsorger, hvarpå konungen svarade mycket vänligt. När man passerade staden Bender, som låg på andra sidan Dniester, saluterades konungen i flera omgångar från alla kanoner på fästningens vallar. Och när han slutligen stannade midt för sitt praktfulla och verkligen kungliga tält, mottogs han af den bullrande musiken från tvänne kompanier janitscharer, hvilka såsom hedersvakt stodo uppställda å ömse sidor af tältet.

Sålunda slutade efter öfvermänskliga ansträngningar denna äfventyrliga flykt, och Carl XII fann hos den gästfrie sultanen en fristad, som han under förhanden varande förhållanden kanhända förgäfves sökt hos mången kristen monark. Men icke nog härmed. Genom långvariga och ihärdiga bemödanden lyckades han efter halftannat år förmå sultanen till ett krig mot Ryssland, som otvifvelaktigt återgifvit honom alla hans förlorade besittningar, om ej vezirens oförmodade förräderi mellankommit.

Altsammans Julias skuld.

(Fritt efter en främmande idé).

Jag är biträde i en manufakturaffär och har 600 kronor om året i lön. Jag är förste man på ylleafdelningen och hela dagen, från klocken 8 på morgonen till samma tid på kvällen är jag sysselsatt med att rulla upp och rulla ihop stora stycken af röd och hvit och grå flanell och prisa deras utmärkta kvalitet och billiga pris. Jag är hopplöst förälskad i en ung dam i den ändra ändan af lokalen, hvilken innehar en underordnad plats i spetsafdelningen.

Jag älskar henne till förtviflan, och mången gång, då jag utbreder mig öfver våra yllevarors oöfverträffade egenskaper och högtidligt försäkrar tveksamma kunder, att priset är så lågt, att vi rent af förlora på det, sänder jag längtansfulla blickar bort mot fröken Julias vackra ansikte och täcka gestalt.

Hon har gjort mig öfverjordiskt lycklig genom att byta sax med mig, och jag har det stolta privilegiet att formera hennes blyertspennor och genomse hennes räkningar, hvarunder jag får anledning att framviska många förälskade ord trots patronens vakande blickar.

Men ack! Kärlekens stig är full af törnen, och min var intet undantag från regeln. Jag har en rival som är ingenting mindre än förste man i spetsafdelningen. Då hans lön är 700 kronor om året, anser han sig för min öfverman och antar en viktig min. Den första i hvarje månad, då han vet, att jag bara får femtio kronor för mitt arbete, ber han mig alltid att växla 75 kronor i silfver åt honom.

Det går ett styng genom mitt hjärta, då jag ser honom lyfta tygrullar och packor åt Julia, och jag kan aflägga en högtidlig ed på att jag en gång såg honom trycka hennes hand bakom en stor bandask. Och inte nog med det, han sitter vid sidan af henne vid middagsbordet och äter upp alla skorporna i brödkorgen. Då jag en gång följde ett stycke efter dem, hörde jag ett tydligt smackande ljud. Jag skulle kunna svärja på, att han stal en kyss af henne.

Jag blef förtvifflad och förlorade intresset för mitt arbete. Hvad har röd och hvit flanell att betyda för en själ, som är sönderslitten af svartsjuka? Jag sände min rival förkrossande blickar, men det hjälpte inte, och jag insåg, att om jag inte gjorde en våldsam ansträngning för att återeröfra min förlorade mark, skulle han triumfera.

Jag köpte en skinande cylinderhatt och pådrog byxor af ett vidunderligt mönster. Herr Spets blef grön af afundsjuka, då jag gick förbi honom på gatan, och hans nederlag blef fullständigt, då jag som svar på hans månatliga begäran om 75 kronor i silfver drog upp två fulla händer af denna nyttiga, men tunga myntsort (åstadkomna genom försäljning af mitt ur och kedja), ur fickan. Och som kronan på min triumf lyckades det mig att midt för näsan på honom öfverenskomma med Julia om att söndagen därpå ta henne med till Södertelje, där badsocieteten den dagen hade anordnat en bazar.

Jag var öfverströmmande af glädje, då vi på söndagsmorgonen stego på tåget vid Centralstationen. Jag hade styrt ut mig i en ny kostym, utan att fråga efter hvad det kostade, och Julia var helt simpelt bedårande, och emedan jag ville uppträda riktigt gentilt, köpte jag biljett till andra klassen. Herr Spets skulle också till Södertelje, och med en viss känsla af öfverlägsenhet, hälsade vi på honom, då han gick in i en tredje klassens kupé. Det var en härlig dag, hela naturen log (jag tror att detta är det rätta uttrycket) och vi voro båda i ett strålande lynne.

Då vi kommo fram till Södertelje, gingo vi omkring och sågo på bazarens roligheter. Vi betraktade en uberbretti-föreställning och förlorade 2 kronor på tombola, hvilket jag fann vara föga uppmuntrande. Jag köpte en massa småsaker, såsom ett järnvägståg åt Julias lille bror, karameller åt hennes syster, en sypåse åt Julias mamma och en snugga åt hennes pappa.

— Jag är hungrig, utropade Julia. Litet middag skulle smaka bra just nu.

— Ja, det tycker jag med, svarade jag, hvarpå jag tillade några ursäkter för att jag inte tänkt på den saken förut. Sanningen att säga hade jag trott att litet kaffe med dopp kunnat vara tillräckligt att tillfredställa hungerns kval, innan vi begåfvo oss hem. Jag har alltid varit för enkla nöjen och särskildt tyckt om sådana, som inte kosta mycket. Jag hade till och med hoppats att jag skulle komma ifrån kaffet med dopp, ty det var öfverenskommet att vi skulle fara hem tidigt. Vi närmade oss starkt slutet af månaden, och utgifterna till cylinderhatten och byxorna, för att icke tala om de olika inköpen i bazarstånden, hade betydligt lättat min redan förut icke synnerligen tunga portmonnä.

Det mesta jag kunde skrapa ihop från mina olika fickor, var 2 kronor och 25 öre, och till

SVENSK-AMERIKANSKA

Hönsboken

Handledning i skötseln af Höns, Ankor, Gäss, Kalkoner, Pärlhöns etc. Utarbetad efter senaste och tillförlitligaste amerikanska metoder. Med 72 illustrationer.

INNEHÅLL: 1sta Afd.: Inledning—Hönsäglarne—Hönsgården—Hönsens utfodring och skötsel—Hönsäggens näringsvärde—Konservering af ägg—Att beredа slakthöns för marknaden—Hönsens sjukdomar.

2dra Afd.: Ankor—Ankskötsel—Gäss—Gässkötseln—Kalkoner—Pärlhönan och Påfågeln.

Pris, häftad, 40 Cents.

Portofritt tillsändt mot insändandet af beloppet.

C. Rasmussen Publ. Co.,

720-724 So. 4th Street, Minneapolis, Minn.

Canadas Nordvest.

HOMESTEAD LAGEN

Alla sectioner med jämna nummer af Kronolanden i Manitoba och Nordvest Territorierna, undantagandes 8 och 26, hvilka ej äro upplåtna för homestead eller reserverade som ved-lotter för settlarne eller för andra ändamål, kunna upptagas som homestead af hvilken person som helst, som är ensam hufvud för en familj samt hvarje mansperson, som fyllt 18 år, till storleken af ett kvartsection å 160 acres, mer eller mindre.

Anmälan för tillträde.

Anmälan göres personligen på landkontoret i det distrikt, der landet är beläget, eller om homestead-tagaren så önskar, må han på begäran hos "The Minister of the Interior, Ottawa", "Commissioner of Immigration, Winnipeg", eller till det respektiva lokala landkontoret erhålla rättighet att låta ett ombud uttaga tillträdesbeviset för honom. En afgift af $10.00 erläggas för för tillträde.

Homestead Skyldigheter.

Under den nuvarande homestead-lagen skall skyldigheterna fullbordas på följande sätt, nämligen: —

1) Genom att minst sex månader bygga och bo på landet hvarje år under en termin af minst tre år.

2) Om fadern (eller modren om mannen är död) till en person, som är berättigad att upptaga homestead, bor på en farm i grannskapet af det homestead, som af sådan person upptagits, uppfylles, fastskyldigheten under den tiden före patentets erhållande af sådan person genom att vara bosatt hos sin fader eller moder.

3) Om en nybyggare har erhållit patent på sitt första homestead, eller Certificat för utförandet af sådant patent attesterat af i den ordning, som föreskrifves i Dominion Lands Act, samt erhållit tillstånd för ett andra homestead, uppfylles skyldigheten under tiden före patentets erhållande genom att vara bosatt på sitt första homestead.

4) Om nybyggaren har sin permanenta bostad på farm, som eges af honom i grannskapet af hans homestead, uppfylles bofastskyldigheten genom att vara bosatt uppå nämnda farm.

"Grannskap" i det föregående betyder antingen samma township eller ett dermed sammanhängande.

Homesteadtagare, som vill tillgodogöra sig förmånerna af bestämmelserna 2, 3 och 4, måste odla minst 30 acres eller hålla minst 20 kreatur jemte erforderliga stallbyggnader, samt dessutom hafva 80 acres ordentligt inhägnade.

Hvarje homesteadtagare, som brister i att fullgöra homesteadlagens skyldigheter, riskerar att få sitt homestead annullerat och öppnat för nytt tillträde.

Begäran om patent

kan inlemnas vid slutet af de tre åren till den lokala land agenten, underagenten eller homestead-inspektören. Innan denna begäran insändes, måste settlaren gifva sex månaders skriftlig notis till "the Commissioner of Dominion Lands", Ottawa, att han ämnar uttaga patent.

Underrättelser.

Nyanlända invandrare erhålla på immigrantkontoret i Winnipeg eller Dominion Land kontoret i Manitoba och Nordvest Territorierna underrättelser om det land, som är öppet för tillträde, och från tjenstemännen kostnadsfria råd och upplysningar samt hjelp för att tillförsäkra sig ett passande stycke land; samt klara underrättelser med afseende på land, skogs-, kol- och minerallagarne såväl som kronolanden i jernvägsbältet i British Columbia, erhållas på begäran hos "The Secretary of the Department of the Interior", Ottawa, "The Commissioner of Immigration", Winnipeg, Man., eller till någon Dominion Lands agent i Manitoba.

W. W. CORRY.

Vice Inrikesministes.

N. B. — Utom dessa frihemman, till hvilka ofvanstående förordning hänför, finnas tusentals acres af bördigt land tillgängliga för arrende eller köp från jernvägarna eller andra firmor.